

Je tisti, ki na drugem koncu dežele
prenaša v krušnjaku trhlo človeško črepinjo?
Dar nerazumevanja?

Ljubezen, katere želo išče srčiko srca?
Klic iz sveta, ki ga misel ne more obiskati?
Iz plazu, v katerem se vali,
navzdol, navzdol se spušča.
Z apnenim nekriknjenim krikom v grlu.
Z obrazom, ki so ga vgnezdili ptiči
med mesečinske veje.

S pesmijo, ki se skriva med debli,
da sigajo psi od suhe svetlobe v gobcih.
Navzdol, navzdol, brez obraza, razpadlega
v marcu, juniju in novembru.
Sploščenega, spremenjenega, ko se je pačil
v dolgi oktobrski noči.
Se igral z izdelkom, kot so oči,
z rezljanjem, kot je nos,
z molkom, naježenim na ustnicah.
Tisti s krušnjakom gre navzgor in črepinja
človeška ga tolče po bedrih, ko gre.
Ko prestavlja noge s kamna na kamen, se oglašča.

Kdo kliče?

Kdo je zavpil na vrhu slemena?

In tisto, kar pada v neskončnem padanju

z udarci, ki si dolgo, dolgo ne sledijo, čigavo je?

Je obraz, ki je odpadel z veje časa?

Stopalo, ki se je odkrušilo z okamenele noge?

Ali mogoče pest, ki se noče razkleniti,

polna zmetih listov, črk,

ki so se prisušile vanjo?